

[Rasmus Hansen.]

er givet udtryk derfor i det svar, som den danske regering med tilslutning fra et flertal her i tinget har givet, da man fra amerikansk side fremsatte forslaget om at gå i forhandling med den vesttyske regering om at tillade Vesttyskland et vist militært beredskab. Men det er meget vanskeligt at se, hvorfor det skulle være urimeligt, at man har et militært beredskab i Vesttyskland, dersom det er tilladeligt at have et militært beredskab af tyskere i Østtyskland. (*Aksel Larsen:* Det er det heller ikke!). Nå, det er det ikke, ærede medlem. Nej, det kan nok være, at man har lyst til at bestride, at man har bevæbnet tyskere, men for ganske kort tid siden holdt en række skibe, camouflerede som fiskerbåde, øvelser i skandinaviske farvande, og vi har positiv vished for, at disse folk, som i hvert fald ikke var egnede til at udøve fiskerierhvervet, var tyskere. (*Aksel Larsen:* Kom med de beviser!). Ja, jeg ved nok, at det ærede medlem kan indlade sig på meget, men de kendsgerninger, som man har haft lejlighed til at konstatere både her og i andre skandinaviske lande, skulle det ærede medlem ikke indlade sig på at bestride. (*Aksel Larsen:* Påstand!). Nej, det er aldeles ikke nogen påstand, og det ærede medlem kan ikke komme væk fra, at vi har soleklare beviser for, at ifølge kommunistisk opfattelse er det i dag helt rimeligt at samarbejde med tyskere i Østzonen, men det er urimeligt at samarbejde med dem i Vesttyskland. Det er helt rimeligt, at tyskere stiller sig til rådighed med deres faglige kunnen ved øvelser med V-1 og V-2 bomben i Østtyskland og Østersøen, men det er urimeligt, hvis en tysk general i Vesttyskland får lejlighed til at være med til at organisere et beredskab for sit eget land.

Således kan man endnu ikke argumentere på overbevisende måde overfor den danske befolkning. Kommer der virkelig en ny verdenskrig, er det ikke alene Vesteuropa, som har udsigt til at blive ødelagt, heller ikke alene Østeuropa, men så er det jo ifølge de undersøgelser, der er foretaget fra kompetent side, også overvejende sandsynligt, at Sovjetunionen får samme skæbne. Derfor er det rimeligt at besinde sig, derfor burde kommunisterne tage under alvorlig overvejelse at standse hele den bevægelse, som de nu er inde i, og virkelig i alvor gå ind i bestræbelserne for at få konsolideret freden. De ved, at de taler mod bedre vidende, når de påstår, at der er krigerske hensigter i Vesteuropa. Den indstilling, der er rådende i den danske befolkning med

hensyn til spørgsmålet om krig og fred, forefindes i hele det vestlige Europa, og det ved det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans meningsfæller her i saler udmærket.

Elgaard: Jeg vil gerne på venstres vegne anbefale at stemme imod den af det ærede medlem hr. Viggo Starcke foreslåede dagsorden.

Jeg har overværet mange debatter her i tinget, men jeg har sjældent hørt en sådan fanatisme, så voldsomme ord som dem, vi har hørt fra det kommunistiske partis medlemmer her i aften. Jeg sad, da jeg hørte på dette, og spurgte mig selv: Hvorfor holdes disse taler? Jeg har vanskeligt ved at tro, at det kommunistiske parti mener, at det gavner vort land. Der er jo ingen — heller ikke det kommunistiske partis rigsdagsmedlemmer —, der er i tvivl om, at Danmark ikke, hverken direkte eller indirekte, tilstræber nogen krig. . . (*Ragnhild Andersen:* Hvorfor tilslutter man sig så Vesttysklands genoprustning?).

Formanden: Jeg må bede de ærede medlemmer om at undlade at afbryde.

Elgaard: Der er heller ingen, heller ikke det kommunistiske partis medlemmer, der tror, at Danmarks tilslutning til Atlantpagten vil fremkalde nogen krig. Hvis det kommunistiske partis medlemmer er ærlige, vil det næppe heller være muligt for dem at påpege folkesamfund indenfor de områder, som vi ikke kender meget til, men som de måske kender noget til, hvor befolkningen med hensyn til rettigheder og tilværelse har det som i Danmark. Det er rigtigt, at vi har visse vanskeligheder at overvinde med hensyn til boliger og andet, men det er også rigtigt, at man i denne rigsdag og under de skiftende regeringer hvert eneste år, siden krigen sluttede, har sat alt, hvad man kunne, både materialer, arbejdskraft og penge, ind på at råde bod på disse vanskeligheder.

Derfor er dette partis medlemmers optræden her i aften ikke en anklage mod de partier, der slutter op om Atlantpagten, det er en anklage mod dem selv. De tilsmudser det arbejde, som de selv påstår at de vil deltage i under medlemsansvar og -pligt. Enhver ved, at Danmark ikke — heller ikke i forbindelse med Atlantpagten eller det forslag til rigsdagsbeslutning, som vi har til behandling her — har afgivet sin selvbestemmelsesret på en sådan måde, at nogen har grund til, som de ærede kommunistiske medlemmer gør, at give det udseende af,